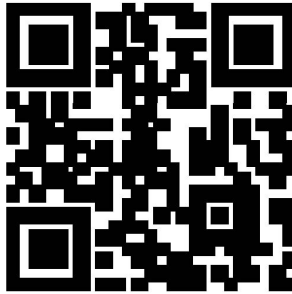

МОЛИТВА ВІКУ

*Інші безкоштовні матеріали
доступні за адресою:*

<https://lsm.org/ukr>

Уїтнесс Лі

«Живий потік»

Анахайм • 2001

ЗМІСТ

Про авторів наших книг	7
Пояснення	11
1. Молитва віку	13
2. Молитва Церкви	21
3. Служіння молитвою шляхом виконання	33
4. «Звершилось»	43
Про наші видання	54

ПРО АВТОРІВ НАШИХ КНИГ

Дякуючи Господу, служіння брата Вочмана Ні та його співробітника Уїтнесса Лі Тілу Христовому є благословенням для Господніх дітей на всіх континентах землі протягом більш як шістдесяти років. Їхні праці перекладені на велику кількість мов. Наші читачі часто запитують нас про Вочмана Ні та Уїтнесса Лі. Відповідаючи на прохання читачів, ми подаємо короткі відомості про життя та діяльність цих братів.

ВОЧМАН НІ

Вочман Ні прийняв Христа в ранньому юнацькому віці.

Його служіння добре відоме шукаючим християнам. Багатьом з нас допомагають його праці про духовне життя і про відносини християнина з Ісусом Христом. Однак мало хто знає про другий аспект служіння брата Ні стосовно будування Тіла Христового та практичного пізнання церковного життя. Згідно зі Словом Божим Вочман Ні ясно та безкомпромісно заявляє, що всі віруючі в Христа повинні зійтися разом без усяких розділень і здійснювати на практиці життя Тіла Христового. Він написав багато книг про життя християнина та про церковне життя. Аж до кінця свого життя Вочман Ні був даром, що його дав Господь для проповідування Слова Божого. Провівши у в'язницях Китаю двадцять років у стражданнях заради Господа, він помер у 1972 році вірним свідком Ісуса Христа.

УІТНЕСС ЛІ

Уітнесс Лі був співробітником Вочмана Ні. Ще в молоді роки він пережив глибоке духовне відродження і звернувся до живого Господа, щоб служити Йому. З того часу він почав інтенсивно вивчати Біблію. Перші сім років свого християнського життя він знаходився під великим впливом Плімутських Братіїв та праць Джона Н. Дарбі. Потім він зустрів Вочмана Ні й протягом сімнадцяти років, до 1949 року, постійно був співробітником брата Ні. Наприкінці Другої світової війни, під час японської окупації, він також був кинутий до в'язниці, де страждав за своє активне служіння в ім'я Господа. Спільне служіння та праця цих двох служителів Божих привели до значного відродження християнства в Китаї, в результаті чого Євангеліє поширювалося по країні та були утверджені сотні Церков.

У 1949 р. Вочман Ні скликав усіх своїх співробітників, які служили Господу в Китаї, і доручив Уітнессу Лі продовжувати служіння за межами материкового Китаю. У наступні роки завдяки благословенню Божому на Тайвані та в Південно-Східній Азії були утверджені понад сто Церков. На даний час на шести заселених континентах світу утверджено понад 2300 Церков, не рахуючи багатьох Церков у Китаї.

У 1962 році, йдучи за водійством Господа, Уітнесс Лі переїхав до США, де він понад тридцять років служив і трудився на благо дітей Господніх. Він жив у місті Анахаймі, штат Каліфорнія, до того як у червні 1997 року він відійшов до Господа. За роки активної роботи в США він опублікував понад 300 книг.

Служіння брата Лі спрямоване на шукаючих християн, що прагнуть глибше дізнатися та пізнати на

досвіді недосліджене багатство Христа. Крім того, його служіння розкриває нам згідно з Писанням, як пізнати Христа для будування Церкви, яка є Тіло Його, повнота Того, Хто наповнює все у всьому. Усі віруючі в Тілі Господньому повинні брати участь у цьому служінні будування Тіла, щоб Тіло будувало само себе в любові. Тільки при здійсненні цього будування Господь буде вдоволений.

Найголовніша риса служіння цих братів полягає в тому, що вони проповідують істину відповідно до чистоти біблійного слова, відмовляючись від усього того, що пов'язане з частковостями богословської традиції і з особливостями, властивими різним деномінаціям. Вони вірують і проповідують, що Господь відтворює справжнє пізнання Христа і Церкви і, що Він закликає нас відійти від усіх традицій сектантства і розділення, на які така багата історія християнства, та повернутись до практики церковного життя, якою вона відкривається в Новому Завіті. Як це з'ясується на практиці, усе, чому вчать брати Ні та Лі, має міцну основу в Священному Писанні та сприяє духовній освіті.

Нижче ми в стислій формі наводимо основні положення сповідання Вочмана Ні та Уїтнесса Лі.

1. Свята Біблія є закінчене божествене об'явлення, безпомилкове та натхнене Богом, дослівно натхнене Святим Духом.
2. Бог є єдиний Триєдиний Бог — Отець, Син і Святий Дух, — в рівній мірі співіснуючий та взаємно присутній од вічності до вічності.
3. Син Божий, тобто Сам Бог, воплотився в Людину на ймення Ісус, народжену від діви, щоб стати нашим Викупителем і Спасителем.

4. Ісус, істинна Людина, прожив на землі тридцять три з половиною роки, щоб явити людям Бога Отця.
5. Ісус помер на хресті за наші гріхи і пролив Свою кров, щоб звершити наше викуплення.
6. Ісус Христос через три дні після Свого поховання воскрес із мертвих і вознісся на небеса, де Бог зробив Його Господом усього.
7. Після Свого вознесіння Христос вилив Духа Божого для хрещення Своїх вибраних членів в єдине Тіло. Цей Дух у наші дні рухається по землі, щоб виказувати грішників, відроджувати вибраних Богом людей, передавати в них божественне життя і будувати Тіло Христове для Його повного вираження.
8. Наприкінці віку цього Христос повернеться, щоб судити світ, щоб забрати Своїх членів, оволодіти землею і запровадити Своє вічне Царство.
9. Святі, що перемагають, будуть царювати з Христом у Тисячолітті, а всі віруючі в Христа прилучаться до божественних благословень у Новому Єрусалимі на новому небі й на новій землі навіки.
10. Усі віруючі повинні стояти за справжню єдність Тіла Христового, не розбиваючись на секти і не поділяючись.
11. Усі віруючі повинні стояти на цьому ґрунті єдності в кожній місцевості, визнаючи та приймаючи всіх віруючих у Христа як членів Його єдиної Церкви, яка виражає себе за місцем розташування і на практиці.

ПОЯСНЕННЯ ДО ТЕКСТІВ СВ. ПИСАННЯ

Тексти Св. Писання, головним чином, взяті з «Біблії, або книг Святого Письма», що з мови давньосврейської та грецької на українську наново перекладена Іваном Огієнком, 1955 р.

У деяких випадках для точної передачі змісту окремих виразів перекладу використані тексти з «Нового Завіту» (новий переклад Григорія та Діани Деркачів, 1990 р.), які в тексті позначені скороченням (НЗД).

В окремих особливо зазначених випадках наводиться буквальний переклад із давньосврейської або грецької мови.

Посилання на тексти Біблії відповідають скороченням, що прийняті в перекладі «Нового Завіту» Г. та Д. Деркачів.

МОЛИТВА ВІКУ

Тексти Писання: Євр. 10:12-13; Дії 2:32-33, 36;
Еф. 1:22-23; 2:6; Мт. 16:18; 18:18; Дії 6:4

Сьогодні є потреба вивчити щось про тріумфальну молитву Церкви. Таку молитву можна назвати «молитвою віку». Ми, християни, знаємо дещо про молитву, але в Писаннях, особливо в Новому Завіті, ми бачимо, що існує така молитва, яка перевершує наше людське розуміння. Для такої молитви необхідне небесне бачення.

ЗНАЧЕННЯ ВОЗНЕСІННЯ ХРИСТА

Спочатку я хочу поговорити про вознесіння Христа. У Христового вознесіння є два важливих аспекти.

По-перше, вознесіння Господа означає повне звершення викуплення. Вознісшись на небеса, Господь сів праворуч Бога. Сісти означає відпочивати. Коли все, що ви хотіли зробити, зроблене, ви сідаєте і відпочиваєте. Те, що Господь сів праворуч Бога, означає, що Він завершив усе, пов'язане з викупляючою роботою. Таким чином, вознесіння Христа означає звершення викуплення.

По-друге, вознесіння Господа означає установлення *владарювання* Христа. В цілому всі віруючі визнають Христа Господом, та лише небагато з них правильно розуміють владарювання Христа. Більшість із нас дотримується якихось природних уявлень про це. Ми думаємо, що будучи Богом, тобто Творцем, Христос автоматично є Господом всесвіту. Але потрібно розуміти, що Владарювання Христа перевершує всі

наші природні уявлення. Потрібно бачити, що Христос, Який є сьогодні Господом, це не просто Господь, Який створив всесвіт. Христос, Який є Господом сьогодні, — це Бог, що воплотився в людину; отже, тепер на небесах знаходиться людина, превознесена і поставлена Господом всесвіту. У Христа тепер є нова якість, якої не було в Бога Творця. У Бога Творця повірити легко. Але щоб повірити в те, що в історії людства є маленька людина на ймення Ісус, піднесена на небеса і поставлена Господом всесвіту, потрібне небесне бачення. Це перевершує будь-які природні уявлення. Петро сказав: «Ото ж, нехай весь Ізраїлів дім твердо знає, що і Господом, і Христом учинив Бог Його, Того Ісуса, що Його розп'яли ви!» Владарювання Ісуса було утверджене Його вознесінням. З того дня Ісус Христос є Господом усього всесвіту. Бог усе впокорив під ноги Його і поставив Його Головою над усіма.

Але це ще не все. Бог поставив Його Головою над усім для *Церкви*. Те, що Господь придбав і чого досяг, не для Нього особисто, а для Церкви. Це означає, що придбане і досягнуте Ним передається Тілу, тобто Церкві. Щоб побачити цей факт, звичайно ж, потрібне небесне бачення. Ворог і його злі духи знають це набагато краще від нас. Злі сили знають, що означає владарювання Христа.

Потрібно усвідомлювати два факти, пов'язані з Господнім вознесінням. По-перше, воно означає повне звершення викуплення; по-друге, воно означає встановлення владарювання Христа. Нібито все це було звершене без нас і нам не треба нічого робити, але насправді від нас вимагається усвідомити ці факти.

ПОЛОЖЕННЯ ЦЕРКВИ ЯК ТІЛА ХРИСТОВОГО

Щоб легше було зрозуміти ці факти, я хочу зупинитися на положенні Церкви як Тіла Христового. Яке

її положення? У двох словах можна сказати, що її положення таке ж саме, як і положення Христа. Де знаходиться голова, там повинно знаходитись і тіло. Все, що має голова, також має і тіло. Неможливо піти на зібрання, залишивши дома своє тіло. Отже, положення Церкви як Тіла Христового таке ж, як і положення Христа, тому потрібно усвідомити положення Церкви, до якої ви належите, і те, що ви — один із членів цього Тіла, єдиного з Головою.

ВЛАДА ТІЛА

Що таке влада Тіла? Не *сила* Тіла, і навіть не *право* Тіла, а його влада. Влада Тіла — це влада Голови, що вживається через Тіло. Влада йде від Голови, але вживатися вона повинна через Тіло. Тобто влада вже не об'єктивна, а суб'єктивна. Вона може вживатися Тілом, і Тіло може взяти її на себе. Мені не подобається вираз «брати на себе», але я вживаю його, оскільки він досить категоричний. Ми повинні брати на себе владу Христа.

Брати й сестри, хто з нас знає що-небудь про вживання влади, дорученої Головою Тілу? Коли Господь воскрес, Він сказав, що Йому дана вся влада на небі й на землі, тому Він заповідав нам проповідувати радісні вісті всім людям. Сам маючи владу, Він доручив її нам, разом з нею доручивши нам і євангеліє. Чи розумієте ви те, що в нас є влада проповідувати євангеліє? Господу дана вся влада на небі й на землі, тому-то ми можемо йти й проповідувати радісні вісті до краю землі. Ми повинні проповідувати не тільки словом і силою, але й владою. О, брати, чи розумієте ви це? Така влада, доручена Головою нам як Тілу, і Господь ясно сказав, що Він дав нам владу перемагати силу ворога. Господь дав нам саме владу. А у ворога є тільки сила.

Влада набагато вища від сили. У нас є влада Голови, тому що ми — Його Тіло. Оскільки в Голови є влада, то ми як Тіло автоматично маємо її. Це не дрібниця, але ми так мало розуміємо цей небесний факт. Ми не усвідомлюємо того, що Господь доручив нам Свою власну владу, владу на небі й на землі. Вона в нас є. Тепер від нас залежить її використання. Потрібно зрозуміти, що Церква як Тіло Христове має цю владу.

МОЛИТВА ЦЕРКВИ

Наступний важливий момент — це *молитва Церкви*, не молитва віруючих, а *молитва Церкви як Тіла Христового*. Яка повинна бути молитва Церкви? Вона може здатись дуже дивною. Важко собі уявити, що в цьому всесвіті може існувати щось подібне. Це молитва не випрошування, а *вимагання* того, що придбав і чого досяг Господь. Брати, чи знаєте ви, що придбав Господь? Чи знаєте ви, чого Він досяг?

Що придбав Господь? Він придбав владарювання. Він — Господь і Голова над усім. Владарювання і верховенство — це найголовніше з того, що придбав Господь. Як вживати це? Як здійснювати владарювання Христа? Дуже просто. Уявімо, ви знайомі з якимось братом, в якого в житті є проблеми. Як правило, в таких випадках у вас з'являється турбота молитися за нього. Але молитися за нього можна по-різному. Зазвичай, віруючі звертаються до Господа й кажуть: «Господи, ось брат у такому стані. Будь милостивим до нього, зроби що-небудь для нього. Працюй у його серці й духові...» і т.д. Зазвичай всі саме так і моляться за інших. Але можна молитись і по-іншому, і така молитва здалася б нам дивною і незвичайною. Що це за молитва? Така молитва — це коли ми з дерзанням звертаємося до Господа: «Господи, ось брат, який все

ще перебуває поза Твоїм владарюванням. Ми не згодні з цим. Ми вимагаємо Твого владарювання над ним. Ми вимагаємо Твого верховенства над ним. Ми не згодні з цією ситуацією. Господи, ми вимагаємо цього для нашого брата». Бачите різницю? Якщо молитися другою молитвою, то все небо буде зворушене. Ви торкнетеся престолу влади. О, це щось зовсім інше!

Потрібно знати, що такою молитвою неможливо молитися поодинці. Я не маю на увазі, що потрібно обов'язково для цього збиратися двом-трьом братам. Ви можете бути один у кімнаті, але духом ви єдині з Тілом. О, брати, навіть молячись поодинці у своїй кімнаті, потрібно навчитися говорити не «я», а «ми». Потрібно молитися так: «Господи, *ми* не згодні з ситуацією, що склалася; як Твоє Тіло *ми* встаємо на ґрунт Твого вознесення і проголошуємо Твоє Владарювання в цій ситуації». У такій молитві ви нічого не випрошуєте в Господа. Ні! Ви вимагаєте те, що Господь придбав. О, брати, іноді так молитися можна навіть за грішників: «Господи, ось грішник; Твоє владарювання повинно досягти його. Ми вимагаємо цього заради Тебе».

Думаю, тепер ви розумієте, що це за друга молитва. Побачивши вознесення Христа, ви стаєте на ґрунт Господнього вознесення й проголошуєте владарювання Господа, Який вознісся. Саме цього нам з вами потрібно сьогодні навчитися. Така молитва — це застосування влади, придбаної Господом для Церкви.

Але це ще не все. Господь не тільки придбав щось; Він також досяг певних речей. Як нам застосувати те, чого досяг Господь? Уявімо, хтось захворів. Як тоді за нього молитися? Якщо в нас є бачення Господнього вознесення, то ми можемо застосувати це таким чином: «Господи, Ти перевершив усіх; Ти превознісся на небо небес; а ми — Твоє Тіло, що сидить на небесах разом з Тобою. Все впокорене під ноги Твої;

значить, все впокорене й нам, і це включає в себе навіть цю хворобу. Вона повинна впокоритися нам. Сьогодні ми піднесені над усім разом з Тобою. Ця хвороба повинна впокоритися.» Найчастіше при хворобі ми звертаємося до Господа і благаємо: «Господи, зціли мене, будь милостивим до мене, дай мені Свою благодать». Така молитва подібна до того, що говорять жебраки. Але придбавши бачення того, що Господь як Голова і ми як Його Тіло піднесені над усім, треба просто зайняти це положення, досягнути Ним, і ґрунтуватися на ньому. Заявіть ворогові й хворобі: «Не хочу й думати про тебе, ти в мене під ногами». Так само розправляйся з гріхом, з усіма немочами і світськими речами. Просто проголошуйте, що ви знаходитесь у Тілі, котре єдине із звеличеним Головою. Не треба прохати благодати Господа про щось. Просто проголошуйте те, чого Він досяг, і говоріть, щоб усе інше відправлялось подалі й не турбувало вас. Проголошуйте, що ви теж піднесені й недосяжні ні для чого негативного, все впокорене вам під ноги. О, яка це прекрасна молитва! Диявол, почувши таку молитву, тікає геть.

Потрібно придбати це бачення. Це є в Писанні, й дві тисячі років тому Господь досяг цього, але Церква цим знехтувала. Ми віримо, що в ці останні дні Господь бажає відтворити це в Своєму Тілі.

Потрібно усвідомити цей факт, зайняти відповідну позицію і заявити про свої права на все, досягнуте Господом. Не намагайтесь упоратися з гріхами, характером і світськими речами, випрошуючи це в молитві, як жебраки. Потрібно говорити: «Господи, ми займаємо позицію Твого вознесіння. Ми вимагаємо всього, що Ти придбав і досяг». *Така молитва Церкві, і така молитва віку цього.* Тепер ми розуміємо, що мав на увазі Господь, сказавши, що все, що ми зв'яжемо на землі, буде зв'язане на небі, а що розв'я-

жемо на землі, буде розв'язане на небі. Це — молитва влади. Спочатку зв'язуємо ми, і тоді це буде зв'язане на небі; спочатку розв'язуємо ми, і тоді те ж саме робиться на небесах. Ми наказуємо, і небеса виконують наші накази.

Церква побудована на Скелі, якою є Христос, що вознісся. Ворота пекла не здолають цю Церкву. Ми їх переможемо. Вони — ворота пекла, а ми — члени Тіла Господа, що вознісся на небесах. У нас є влада наказувати. О, брати, основуйтеся в молитвах на цьому. Давайте молитись як Тіло, застосовуючи владу, що дана нам Головою.

Щоб так молитися, треба виконати дві умови. Потрібно усвідомити, що ви — член Тіла, і потрібно діяти, жити й рухатись у Тілі як один із його членів. Це перша вимога. Друга полягає в тому, що у своєму повсякденному житті потрібно завжди зодягатись в нового чоловіка. Спочатку зніміть давнього чоловіка, а потім зодягніться в нового чоловіка, яким є Христос із Церквою.

НЕОБХІДНІСТЬ У ТОРЖЕСТВУЮЧІЙ МОЛИТВІ

За роки, що минули, ми усвідомили, що молитва важливіша від служіння слова. Без молитви служіння слова буде дуже слабким. Сьогодні ми більше, ніж будь-коли, усвідомлюємо, що необхідна торжествуюча, жива молитва, молитва влади, яка має завжди супроводжувати служіння слова. Віднині, брати, потрібно приділяти більше часу молитві на зібраннях. Вони повинні все більше й більше ставати молитовними зібраннями. Ми бачимо, що Господь хоче щось звершити в цій країні, і ми віримо, що в ці останні дні Господь бажає відтворити те, що може виявитись останнім положенням у Його програмі відтворення.

Не можна просто говорити про це й проповідувати це; треба молитися. Хай Господь, по-перше, відтвори серед нас молитовне життя. Хай Він навчить нас молитися не як жебраків, а як членів Тіла, єдиного з Головою, тих, що стоять на позиції Голови й вимагають усього придбаного і досягнутого Головою. Збираючись разом, давайте славити Його за те, що Він вознесений і що Його владарювання утверджене; за те, що Він Голова над усім і що все впокорене під ноги Його. Давайте займемо цю позицію за правом на владу, яку вона нам дає.

О, брати, саме цього Христос очікує на небі. Господь чекає, коли з'явиться діюча Церква й Тіло, що молитися та застосовує Його владу. Не треба нічого робити для Господа, треба просто молитись, основучись на тому, що Він звершив. Ми повинні заявити про свої права, ставши на основу Господнього вознесіння, і молитися день і ніч на зібраннях і повсякчас і на кожному місці, по двоє чи по троє, вчотирьох чи вп'ятьох, разом, стоячи на цій основі й вимагаючи щось від Господа й заради Господа. Ось що таке могутня молитва й молитва влади. Давайте дивитися на Господа, щоб Він повів нас до такої молитви. Давайте скажемо Господу: «Господи, ми готові жертвувати чим завгодно й будь-якою ціною добитися вираження Тіла. Ми приймаємо ґрунт Тіла; ми беремо на себе владу, права Тіла, тому що *ми і є Тіло*. Хай багато хто відкидає цей ґрунт і владу, але ми Твоєю милістю і благодаттю хочемо стати на цей ґрунт і взяти на себе цю владу». Так станьмо ж на цей ґрунт і будемо торжествуючи молитися, вимагаючи щось від вознесеного Голови й заради Нього. Хай Дух дарує нам це. Прагнімо з допомогою благодаті здійснити Господній задум у цьому питанні.

МОЛИТВА ЦЕРКВИ

Тексти Писань: Дії 2:42; 4:23, 29; 12:5, 12

Точно кажучи, в Церкві не існує статуту чи символу віри. Церкві треба мати не статут чи символ віри, а молитовне життя. Порівнюючи сьгоднішні християнські Церкви із записом про християн у Діях, ми бачимо різні відмінності. Сьгодні люди хочуть мати певні правила й приписи, символ віри й статут; але в Діях нічого подібного немає. У ранній Церкві християни не встановлювали ніяких правил і приписів; єдине, що в них було, — це молитовне життя. З самого початку молитва була головною рисою ранньої Церкви. Запис у першому розділі Дій показує, що саме завдяки молитві було покладено початок Церкві. Сто двадцять братів та сестер збирались разом і молилися однодушно протягом десяти днів, і з цієї молитви народилася перша місцева Церква. У них не було ніяких письмових символів віри й установок та ніякої організації; вони просто молилися. Вони молились і молились до того часу, поки одного разу не сталася одна річ, і річ ця була не від них, а від Бога. Це стало початком і утворенням першої місцевої Церкви, й саме так з'явилося перше вираження Господнього Тіла.

Після цього хорошого й правильного початку рання Церква перебувала в чотирьох речах: апостольському вченні, єднанні, ламанні хліба й молитвах. Дотримуватись апостольського вчення — означає дотримуватись учення Господа, тому що апостольське вчення і є вчення Господа. Їх необхідно було вчити,

щоб вони залишили всі свої давні поняття, своє минуле й свої звички та перетворювались у багатьох відношеннях. Їх потрібно було привести до того, щоб вони залишили все своє минуле і вступили в зовсім нове життя і на новий шлях. Це відбулося завдяки дотриманню слова Господа, переданого ним апостолами.

Сьогодні це величезна проблема в Церкві, й нам слід зупинитися тут і трохи детальніше розглянути, що саме робили віруючі в ранній Церкві. Читаючи перші розділи Дій, не можна не звернути увагу на одну річ — те, що в першому вираженні Господнього Тіла всі члени повністю відмовилися від свого минулого. Тут немає найменшого натяку на те, що хтось чіплявся за щось зі свого минулого. Під впливом сили Святого Духа вони забули його й звернулися до слова Господа, щоб прийняти все по-новому, від чого рішення змінився весь їхній спосіб життя. Таке правильне значення перебування в апостольському вченні. Вони вивчали слово Господнє не теоретично або доктринально, вони вивчали не богослов'я; але з допомогою Господнього слова вони вчилися йти за Ним новим і дуже практичним шляхом. Вони не просто спаслись та одержали прощення, а й відродились і перетворилися словом Господнім настільки, що залишили все своє минуле й почали новий спосіб життя, роботи й служіння. Вони прийшли до слова Господнього, залишили своє минуле й разом вступили на новий шлях церковного життя.

По-друге, вони перебували в єднанні. Це просто чудово. Що таке єднання? Єднання — це участь у чомусь спільному, а саме — в житті і в Духові Господа. Слово «єднання» — особливе, його грецький еквівалент включає в себе значення «зведення в одне». Святі в першій місцевій Церкві відмовилися від свого жит-

тя і життя та прийняли Господа Ісуса як своє життя і шлях Святого Духа для свого життя. Читаючи перші чотири або п'ять розділів Дій, ми бачимо, що ранні християни були єдиними не тільки у внутрішньому житті, а й у зовнішньому житті. Вони були в практичній єдності, в божественному житті і в Святому Духові, що представляло собою справжнє єднання між ними. Єднання — це практична єдність у Духові й духовному житті.

По-третє, вони перебували в ламанні хліба. Ламання хліба — це не тільки свято спогаду, але свідчення й показ того, що ми, спасені й відроджені Господом, завжди живемо Ним. Ми збираємося разом, щоб явити й свідчити всьому всесвіту, особливо начальствам і силам небесним, що наше життя — Господь Ісус і ми живемо Ним. День за днем ми насолоджуємося Ним і переживаємо Його, а на трапезі Господній ми збираємося, щоб свідчити про Нього всьому всесвіту. Саме це робили святі в ранній Церкві.

Тепер ми підійшли до четвертого й останнього моменту раннього церковного життя — життя молитви. У них не було зброї, не було статутів, не було мудрості й не було світських сил; у них був живий Бог, і вони безупинно молилися Йому. Всі свої проблеми вони приносили живому Господу. Таке справжнє значення їхньої молитви. Церковне життя в ранні дні було життям молитви.

Порівнюючи таке церковне життя з церковним життям сучасного християнства, ми бачимо величезну різницю. В сьогоденному християнстві є багато вчень, людських шляхів, організацій, статутів, написів і правил; є багато механізмів, але мало молитви. На зібрання зі сповіщенням приходять усі; на молитовне зібрання приходять третина, а то й мен-

ше. Місцями на молитовне зібрання приходять тільки троє чоловік: пастор, дружина пастора і сторож. В інших місцях є п'ять керівних братів, але з них приходять тільки двоє. На молитовних зібраннях має бути більше членів, ніж на якихось інших. На молитовних зібраннях Церкви мають бути присутніми *всі* брати та сестри.

Бажаючи практикувати справжнє церковне життя, потрібно навчитися молитись практично, торжествуюче, по-живому й свіжо; потрібно не тільки молитися самим, а й допомагати молитися іншим, щоб усі члени Церкви ставали членами, що моляться. Друзі-християни часто підходять до мене й запитують: «Брате Лі, як зробити так, щоб усі члени Церкви функціонували?» Для цього є тільки один шлях. Бажаючи, щоб усі члени функціонували, треба допомогти їм навчитися молитися. Людина, що молиться, автоматично стає функціонуючим членом Церкви. Якщо ж людина не молиться, то вона ніколи не зможе стати функціонуючим членом Церкви. Для справжнього церковного життя треба навчитися молитися самим і допомогти молитись іншим.

У ці дні я особливо глибоко відчуваю, що Господнім людям не вистачає молитви, і це мене дуже турбує. Треба навчитися молитися не тільки поодинці, а й сукупно як Церква. У цьому полягає життєва необхідність цього моменту.

Будучи керівником у Церкві, старійшиною чи дияконом, ви повинні усвідомлювати, що відповідальність, яку ви несете за службу, крім усього іншого, пов'язана з молитвою. Моліться і моліться багато за ту відповідальність, яку ви берете на себе в служінні Церкві, і не просто індивідуально, а сукупно. Всі керівники мають часто збиратися разом для молитви.

Треба зізнатися, що це не просто. Самому примусити себе молитися важко, а просити всіх керівників або службовців збиратися разом для молитви ще важче.

Чому керівним братам так важко зібратися разом для справжньої молитви? Проблема тут у тому, що не вистачає єдності. Коли керівні брати збираються разом, кожний приходить зі своїми ідеями, думками і своїм власним поглядом, в якому він намагається переконати інших. Кожен приходить з наміром домогтися того, що він вважає важливим. Це просто вбиває зібрання керівних братів і їхню відповідальність, а коли розстроюються ці зібрання, то відходить і церковне життя. Потрібно навчитися забувати свої ідеї і погляди і ніколи не намагатися переконати інших або нав'язати їм щось. Давайте просто збиратися разом для молитви і хай нам говорить Господь. Надаймо Йому можливість прорватися і увійти до нас.

Я говорю зараз про те, що добре знаю. У минулому в мене було багато переживань у цьому зв'язку. Я можу свідчити, що там, де є група керівних братів, які вміють так молитися, там Церква стає дуже сильною, торжествуючою і живою; але де керівники тільки сперечаються, дискутують і намагаються переконати один одного, нічого не знаючи про таку молитву, Церква стає мертвою. Часто керівні брати в такій Церкві облутані доктринами — не ересями, а хорошими й духовними вченнями. Але всі вони надто глибоко загрузають у теорії. Кожен думає, що він правий і знає більше від інших, і хтось з них може дійсно знати щось із Писання і знати щось духовне, але вони завжди наполягають тільки на тому, що знають самі. Збираючись разом з іншими керівниками, вони завжди намагаються переконати інших. Вони просто не знають, як увійти в присутність Господа разом з інши-

ми, торкнутись Господа і дати Йому говорити і відкрити щось. Думаю, вам знайома така ситуація.

Якщо ми говоримо, що бажаємо практикувати церковне життя, треба молитися про це, а не дискутувати. Дискусії — це двері для ворога, через які він входить, привносячи з собою різні думки й погляди. Щоразу, коли ми збираємося разом, виникає спокуса посперечатися. Варто тільки одному братові розкрити рота й висловити якусь думку, як відразу ж встає другий, а потім третій і четвертий, і так далі. Чим більше триває дискусія, тим більше вони розходяться в поглядах, а між тим час летить. Дискусія просто відкриває двері ворогові. Найкращий спосіб зачинити двері для всіх поглядів і дискусій — це зразу ж почати молитися. Відмовтеся від себе, своїх власних думок і честі й звеличуйте Господа. Кажіть Йому: «Господи, ми прийшли до Тебе, щоб шукати Твого погляду. Ми ставимо себе у Твою присутність і надаємо Тобі можливість говорити».

Говорити — це одна справа, а практикувати — інша. Коли ви дійдете до практичного здійснення, ви зрозумієте, яке ваше положення. Коли йде дискусія, то всі дуже активні, але якщо схилити коліна для молитви, то хтось засне вже через п'ять хвилин. Людей просто не цікавить така молитва.

В одному з найбільших міст Китаю з населенням більше мільйона чоловік у Церкві протягом багатьох років не було ані найменшого росту чи поліпшення. Хоча місто представляло собою величезне поле для Господньої роботи і був величезний потенціал, проте Церква там створювала тільки труднощі й проблеми. Одного разу Господь повів нас туди, ми пробули там деякий час, і я виявив, у чому були труднощі. Там було не багато проблем, а тільки одна головна про-

блема — сварки. Збираючись разом, вони завжди сварилися одне з одним. Навіть з приводу гостинності, виявленої нам, вони сварилися просто при нас. Через кілька днів я запропонував зібратися всім керівним братам для молитви і вони погодилися. Але коли вони прийшли, то було видно, що вони прийшли не для молитви, а для суперечки, бо скоро вже були захоплені гарячою дискусією. Я з усіх сил намагався зупинити цю суперечку і примусив усіх схилити коліна й помолитися. Коли ми схилили коліна, настала довга тиша; ніхто не хотів відкритись у молитві. Нарешті, мені довелося почати молитись, але ніхто не підхопив молитву, і зрештою ми підвелись і сіли. Коли ми підвелись, я помітив, що кожен з них був готовий говорити й послухати, що я скажу. Такий підхід просто вбиває Церкву. Пробувши там декілька тижнів, ми допомогли братам усвідомити, в чому їхня проблема.

Як правильно практикувати Церкву? Ми чуємо, що деякі брати кажуть, що в них є новозавітна Церква. Це значить, що вони намагаються практикувати Церкву згідно з новозавітним зразком. Але це неправильно. Також неправильно практикувати Церкву у відповідності з «*Нормальним християнським церковним життям*». Єдиний шлях практикувати Церкву — це йти до Господа й молитися. Не намагайтеся йти за якимись методами або копіювати якийсь певний шлях; наслідування тільки приносить смерть. Потрібно приходити до Господа в молитві, щоб відкривався *новий шлях* для просування Господа; треба чути, що Він хоче сказати, й бачити, що Він хоче зробити сьогодні й там, де ми перебуваємо. Треба молитись і молитись, поки ми всі не побачимо одне й те ж саме; тоді у всіх нас буде однакова впевненість. Якщо в нас

її немає, то потрібно прорватися до неї з допомогою молитви, молитися з постом і без сну, поки не одержимо її. Нема іншого способу практикувати церковне життя. Якщо намагатися практикувати церковне життя за Діями, вірячи, що коли апостоли й рання Церква робили так, то й ми повинні робити те ж саме сьогодні, ми будемо не праві. Ми будемо не просто копіювати їх згідно з мертвою буквою, і не буде ні життя, ані руху вперед. Треба молитися, треба приносити Господу свою ситуацію і запитувати про те, що нам необхідно сьогодні, поки всі керівні брати не одержать помазання і в них не з'явиться повної впевненості в тому, що Господь показав їм щось саме на поточний момент. Навчившись молитися сукупно таким життєвим чином, ми відчуємо, що в нас з'явиться і свіжість, і помазання, і рух вперед; Церква буде практикуватися живим і торжествуючим шляхом, а Господь віддасть Себе їй.

Бажаючи практикувати церковне життя, насамперед треба прочитати Писання і досконально дізнатися, що в ньому говориться про Церкву. Треба знати біблійний шлях. Треба знати шлях, представлений у *«Нормальному християнському церковному житті»*. Але приступаючи до практики церковного життя, потрібно відкласти всі ці знання і просто йти до Господа в молитві по-живому й по-новому. Не можна копіювати якийсь метод або наслідувати когось. Єдиний шлях досягнення реальності церковного життя, свіжості, влади й руху вперед — це молитва. Не треба готувати в розумі якусь формулу й приносити її Господу з проханням здійснити її. Як часто ми робимо це! Потрібно приходити до Господа чистими, як аркуш білого паперу, й говорити: «Господи, ось ми. Що Ти хочеш? Напиши на нас, дай нам проїнятися Твоїми думками». Для такої молитви потрібні справ-

жня сила, терпіння і робота духа. У такій молитві є страждання; вона дістається дорогою ціною. Але й те, за що ми молимося, — не дешево.

Бажаючи жити справжнім молитовним життям, особливо сукупним молитовним життям, треба врахувати деякі моменти. Насамперед потрібно навчитися посвячувати себе. Неможливо жити справжнім молитовним життям, не посвятивши себе Господеві, а без молитовного життя неможливе церковне життя. Бажаючи жити молитовним життям, треба прийти до Господа й сказати: «Господи, ось я. Я повністю приношу Тобі всю свою істоту». Треба посвятити свою особу Господеві, і щоразу при молитві потрібно займати цю позицію. Давайте так і робити.

По-друге, треба визнавати свої гріхи й працювати над сумлінням. Потрібно прагнути до того, щоб сумління було чистим, добрим і непорочним по відношенню й до Бога, і до людини. Для такої роботи, звичайно ж, треба застосовувати кров. На своєму власному досвіді я виявив, що коли звертаюся до Господа в молитві, я маю спочатку багато часу провести над очищенням сумління. А молячись із іншими, я обов'язково говорю: «Господи, очисти нас Своєю дорогоцінною кров'ю». Часто, коли я молюся з іншими братами, я не чую, щоб хтось із них виражав потребу в очищенні й покритті кров'ю. Чому так? Хіба тільки я грішний? У першому розділі Першого послання ап. Іоанна сказано, що Бог є світло. Заявляючи, що ми єднаємося з Ним, потрібно вийти в Його світло, а перебуваючи у світлі Його присутності, ми, звичайно ж, маємо просити Господа простити нас і очистити нас Його дорогоцінною кров'ю. Бажаючи молитися, ми повинні розібратися з усіма своїми гріхами й застосувати кров, і ми повинні попрацювати над нашим сумлінням, щоб воно стало прозорим і спокійним.

По-третє, треба навчитися молитися не за знаннями, думками й бажаннями, а за внутрішнім помазанням. Це надзвичайно важливо як для особистої молитви, так і для сукупної. Ставши на ґрунт посвячення й повністю розібравшись зі своїми гріхами й сумлінням, потрібно почати молитися, і не з розуму, а від внутрішнього помазання Святого Духа у вашому духові. Тільки така молитва є справжньою. Не турбуйтеся про правильну мову й граматику. Важливо, щоб молитва була з духа, навіть якщо речення будуть недорікуватими і з граматичними помилками.

По-четверте, ніколи не можна в своїй молитві вправляти або переконувати інших. Не брудніться цими земними відмінностями між святими, а будьте прозорими й піднесеними. Не проламайте гори на танку; перелітайте через них на літаку. Ми часто чуємо, як брати намагаються вправляти й переконувати інших у молитві. Це не допомагає, така молитва не справжня. Хай Господь Сам прямо торкнеться інших. Він зробить це по-Своєму, а результатом буде щось свіжіше від Нього.

Якщо ви один із керівних братів у Церкві, ви повинні молитися дуже багато. Ви повинні молитися більше від інших і допомагати молитись іншим. Допомагайте кожному святому жити справжнім молитовним життям. Щоразу, коли виникає якась проблема або потреба, оголошуйте піст для всієї Церкви. Вся Церква повинна йти до Господа й молитися. Інакше ми не зможемо вирішити проблему; інакше ми не зможемо одержати водійство; інакше ми не зможемо ввести Господніх людей у духовну реальність.

Я закликаю вас прийняти це слово й практикувати його. Зробіть Церкву в своєму місці такою, що молитесь. Моліться самі й допомагайте молитися

іншим. З одного боку, ви придбаєте труднощі, а з другого — благословення.

Ендрю Мюррей сказав, що ворог тремтить, коли Церква молиться. Ворог, Сатана, нічого так не боїться, як молитви, і він зробить усе, що в його силах, щоб перешкодити нам практикувати це. Церковне життя — це не просто земна або людська справа; це щось духовне й таке, що дуже впливає на духовний світ. Господь сказав, що Він збудує Свою Церкву на Скелі, на Собої, і ворота пекла не здолають її. Це означає, що всюди, де йде будівництво Церкви, проти неї діятимуть ворота пекла. Злі духовні сили безупинно воюють, перешкоджають і заважають Господній роботі, і їхні нападки зосереджуються на практиці Церкви. Тому-то потрібна торжествуюча сукупна молитва для перемоги в цьому духовному бою. Тільки так можна напевно прорватись до перемоги. Не можна будувати Церкву, вивчаючи доктрини; не можна посправжньому привести людей до Господа, тільки проповідуючи євангеліє. Потрібно молитвою битися в бою, щоб Господь зв'язав сильного чоловіка, і тоді вивільниться багатство в Його руках.

Одного разу учні прийшли до Господа й спитали Його, чому вони не можуть вигнати певного демона. Він відповів, що їм треба поститися і молитися. Бажаючи мати справжнє церковне життя, торжествуюче над ворогом, нам, звичайно ж, треба молитися з постом і навіть без сну. Можливо, молитися доведеться всю ніч, щоб з допомогою молитви прорватися до перемоги. Зробіть так, і ви побачите, наскільки Господь просунеться вперед.

Я цілком упевнений у своєму серці, що Господу найбільш необхідно, щоб Його народ молився для практики церковного життя. Хай Він дарує нам Свою благодать.

СЛУЖІННЯ МОЛИТВОЮ ШЛЯХОМ ВИКОНАННЯ

Я впевнений, що всі знають про важливість служіння Господу молитвою. Але потрібно знати, як молитися. У всіх нас є природне, релігійне уявлення про те, що згадується в Писанні. Навіть стосовно молитви в нас є якийсь уявлення. Ми думаємо, що молитися — це означає просто просити Господа зробити те, що ми хочемо, або зробити щось для нас. Однак служити Господу молитвою треба не так. Таке служіння цілком відрізняється від нашого природного, релігійного уявлення.

КЛЮЧІ ВІД ЦАРСТВА

Насамперед прочитаймо Євангеліє від Матвія 16:19: «І ключі тобі дам від Царства Небесного, і на землі ти зв'яжеш, що зв'язане на небі, і на землі ти розв'яжеш, що розв'язане на небі» (букв.).

Господь Ісус сказав Петру, що дасть йому ключі від Царства Небес. Що таке ключі? Ключі — це влада або право разом з положенням застосування влади. Потім Він сказав йому, що той зв'яже на землі, що вже зв'язане на небі. Чи спроможні ми це зрозуміти? Перш ніж зв'язуємо ми, небеса це вже зв'язали. Ми просто зв'язуємо те, що зв'язане на небесах.

У грецькому тексті дієслова в цьому вірші стоять у минулому часі в пасивному стані. Ми зв'язуємо те, що вже зв'язане. Ми не можемо зв'язати нічого, що не зв'язане; ми зв'язуємо тільки те, що вже зв'язане.

За тим же принципом ми розв'язуємо те, що вже розв'язане. Ми розв'язуємо на землі те, що розв'язане на небесах.

Ключі цієї влади були дані не тільки Петру, а й Церкві. В Євангелії від Матвія 16:19 підмет вживається в однині, але в Євангелії від Матвія 18:18 підмет стоїть у множині: «Що ви зв'яжете на землі, те зв'язане на небі, і що розв'яжете на землі, те розв'язане на небі» (букв.). У Петра є влада в Євангелії від Матвія 16:19, а в Церкви є та ж сама влада в Євангелії від Матвія 18:18. Господь повторив Церкві слово, сказане Петру: «Ви» маєте силу зв'язати на землі те, що вже зв'язано на небесах, і «ви» маєте силу, право й положення розв'язати те, що вже розв'язане на небесах.

У Євангелії від Іоанна 20:23 вжита подібна граматична форма. «Кому гріхи простите, — прощені їм, на кому залишите, — на тому залишені!» (НЗД, букв). Ми не можемо простити те, що не було прощене, і не можемо залишити те, що не було вже залишене.

Що означають усі ці вірші? У них, принаймні, два значення. По-перше: те, що ми повинні зв'язати, — це все негативне у всьому всесвіті. Усе негативне у всесвіті вже зв'язане. Коли воно було зв'язане? Воно було зв'язане, коли Господь Ісус пішов на хрест і вмер усеобіймаючою смертю. Тоді Він зв'язав усе негативне. Він зв'язав Сатану, гріх, плоть, демонів і все негативне. Усе негативне вже зв'язане Ним на хресті.

Потім під час Свого воскресіння Він розв'язав усе позитивне. Коли Його розп'яли, Він зв'язав усе негативне, а коли Він воскрес і вознісся, Він розв'язав усе позитивне. Це євангеліє. Це те, що ми проповідуємо. Наша проповідь полягає в тому, щоб просто довести людям, що все негативне вже зв'язане, а все

позитивне розв'язане. Все звершене! Ми проповідуємо не те, що не звершене; ми говоримо людям добру вість. Добра вість означає, що все негативне зв'язане, а все позитивне розв'язане — алілуя! Слава Господу!

Якщо ми хочемо служити Господу молитвою, ми маємо зрозуміти правильний спосіб молитися. Треба побачити, що все негативне зв'язане, а все позитивне розв'язане. Ми можемо говорити: «Господи, ми зв'язуємо те, що Ти зв'язав, і розв'язуємо те, що Ти розв'язав». Нам потрібне небесне бачення, щоб побачити те, що все негативне зв'язане, а все позитивне розв'язане.

Потім потрібно усвідомити, що ми єдині з Ним. Ми з Ним одне. Це означає, що ми розділяємо Його силу, що зв'язує і розв'язує. Ми з Ним одне. Ось молитва, що має бути в нашому служінні.

Молитися — не значить просити Господа зробити те, що ми хочемо. Ні, ми повинні бути єдиними з Ним. Ми повинні молитися тільки про виконання Його волі. Ми просто виконуємо те, що звершив Господь.

Уявимо, що є один невірющий, але Господь вибрав і визначив його наперед до створення світу. І Господь навіть покликав його. Коли ми потрапимо у вічність, ми побачимо, що він — брат. Але на землі він все ще невірющий. Господь звершив усе, але коли ми молимося за нього, ми говоримо: «Господи, спаси його». Це неправильна молитва. Господь уже спас його. Тоді як же нам молитися? Треба молитися про те, щоб зв'язати те, що вже зв'язане, і розв'язати те, що вже розв'язане.

Це докорінним чином змінює нашу молитву. Більше не потрібно благати. Кажіть: «Господи, ми тільки виконуємо те, що Ти звершив. Ти вибрав, визначив наперед, викупив і покликав його. Тепер ми виконує-

мо те, що Ти зробив. Ми уповноважені виконати Твоє обрання, визначення наперед, викуплення, покликання і спасіння». Від такої молитви спадуть всі кайдани й побіжать всі демони.

Хай відкриються наші очі. Чи вірите ви, що Церква вже збудована? Чи тільки Господь збирається створити Церкву чи вже створив її? У вічності Він уже створив Церкву. І що ж тепер? Треба просто виконати те, що Він створив.

Чи знаєте ви, що в нас у руках? У нас завіт, або заповіт, Бога. Біблія — це заповіт. А яка різниця між заповітом і контрактом? Контракт — це угода, умови якої тільки треба буде виконати. Він ще не виконаний, є лише угода про його виконання. Заповіт же — це вже щось певне. З ним нічого не треба робити, слід тільки привести його у виконання, виконати. Слава Господу, Біблія — це заповіт. Все визначене й перелічене по пунктах у цьому заповіті. Не потрібно благати. Потрібно вимагати й проголошувати. Ми проголошуємо те, що вже написано в заповіті.

НЕОБХІДНІСТЬ ЄДНОСТІ

Це не дрібниця. Треба повністю змінити наші молитви. Але необхідно залишатись єдиними з Ним. У Євангелії від Іоанна 20:21 Господь сказав: «Як Отець послав Мене, і Я вас посилаю!» Як Отець послав Його? Він послав Його, будучи єдиним з Ним. Отець послав Сина не так, як ми послали б когось. Коли ми посилаємо когось у Сан-Франциско, вони їдуть туди, а ми ні. Отець не так послав Сина. Він послав Сина і Сам пішов з Ним, бо Отець у Сині. Отець послав Сина, будучи в Сині. Все, що говорить Син, — це говорить і Отець у Сині і через Сина. Господь Ісус сказав, що нас Він пошле так само. Це означає, що Він посилає

нас, будучи в нас; Він посилає нас, будучи єдиним з нами. Ось чому Він сказав учням, що *як* Отець послав Його, так і Він пошле їх.

Тому, сказавши це Своїм учням, Господь дихнув на них і сказав: «Прийміть Духа Святого». Тим самим Він говорив: «Тепер Я в вас, а ви єдині зі Мною. Коли Я у вас, а ви єдині зі Мною, то кому гріхи простите, вони їм уже прощені, і кому залишите, їм уже залишені. Це через те, що ви зі Мною одне. Ви в Мені, а Я у вас».

У Євангелії від Іоанна 15:7 Господь сказав: «Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас, то просіть, чого хочете, — і станеться вам!». Ось чому ми повинні бути в Ньому, а Він у нас. Ми маємо бути єдиними з Ним, щоб бути уповноваженими виконавцями. Тоді ми будемо просити не по своїй волі, але того, чого бажає Він.

Дійсно, якщо ми настільки в Ньому, то все, чого бажаємо ми, бажає і Він. Ми бажаємо того, чого бажає Він. У Першому посланні до коринфян 7 апостол Павло був саме таким. Він сказав, що в нього немає повеління від Господа (в. 25). Це була тільки його думка. Але все ж у думці Павла була думка Христа. Ось наскільки єдиним Павло був з Христом. Він перебував у Христі, а Христос у ньому. Тому Христос і Павло були просто єдині. Все, що виражав Павло як свою думку, було волею Христа.

В ІМ'Я

Ось що означає молитися в ім'я Господа. Сьогодні більшість християн формально моляться «в ім'я Господа Ісуса». Але молитися в ім'я когось — значить бути єдиним з ним. Уявимо, я дію в ім'я якогось брата, але при цьому я проти нього. У такому випадку я

посягаю на його ім'я. Жінка ж його завжди носить його ім'я. Вона в його імені, оскільки вона єдина з ним. Вона його частина і його пара. Як у подружньої пари в них одне ім'я. Але якби я скориставсь іменем брата так, як користується його жінка, то я посягав би на його ім'я.

Багато християн своїми молитвами посягають на ім'я Господа. Вони не єдині з Господом, але все ж користуються Його ім'ям. Він хоче будувати Церкву, вони ж хочуть робити власну справу. Вони просять Господа допомогти їм, молячись в ім'я Його, але тим самим вони посягають на Його ім'я.

Господь хоче будувати Церкву. Чи єдині ви з Ним у Його намірі? Він хоче будувати Церкву, а ви хочете робити щось інше. Однак ви молитесь й просите Господа допомогти вам зробити вашу роботу і просите це в ім'я Господа. Ви просто посягаєте на Його ім'я. Якщо ви єдині з Господом, то ви єдині з Його наміром. Його намір полягає лише в одному — в місцевій Церкві, значить і ваш повинен бути таким же. Тільки тоді ви зможете сказати: «Господи, я тільки виконую те, що Ти звершив, і роблю це в ім'я Твое».

Не думайте, що коли ви повторюєте фразу «в ім'я Ісуса», то все завжди виходить. Часто це не так. В Діях 19:13-16 деякі іудеї посягнули на ім'я Ісуса, але в них нічого не вийшло. Павло ж застосовував ім'я Ісуса, і воно було могутнім, тому що Павло був єдиний з Господом.

Щоб служити Господу молитвою, потрібно бути обережними в тому, як ми молимося. Якщо в молитві просити Господа здійснити те, чого хочемо ми, то ми образимо Його; і якщо так молитися в ім'я Його, то це буде посягання на Його ім'я. Ми повинні свідчити всьому всесвіту, Сатані, ангелам і демонам, що ми

робимо те, що повністю відповідає наміру Господа. Ми не просимо Його здійснити те, чого хочемо ми; ми просто виконуємо те, що Він уже звершив. Тільки тоді ми зможемо сказати Сатані: «Сатано, ти вже зв'язаний. Не тривож нас. Хіба ти не знаєш, що Церква вже створена? Ми лише виконавці. Ти вже засуджений! Для нас ти вже у вогненному озері!». Якщо молитися так, то ворог утече з ганьбою.

Бажаючи в місцевій Церкві служити Господу через молитву, ми повинні навчитися молитися саме так. Треба бути впевненими, що ми єдині з Господом у Його намірах, волі й задумі. Тоді ми зможемо з дерзанням молитися в ім'я Його. Ніколи не можна просити Його зробити щось заради нашої власної волі. Треба точно знати, що те, що ми робимо, — не для нас, не для нашої власної роботи або мети. Те, що ми робимо, має бути просто виконанням Господнього задуму. Якщо ж виникає щось негативне, не треба благати. Треба лише проголосити в Його могутнє ім'я, що все негативне вже зв'язане.

НАЙВИЩА ВЛАДА

Треба усвідомити, що наша справа має бути такою, щоб нам не доводилося благати Господа. Наша справа повинна бути виконанням Його справи. Часто єдине, що ми можемо зробити, — це звернутися до Нього як до найвищої влади.

Тепер ми набагато краще розуміємо молитву в Євангелії від Марка 11:23: «Поправді кажу вам: Як хто скаже горі цій: «Порушся та й кинься до моря», і не матиме сумніву в серці своїм, але матиме віру, що станеться так, як говорить, — то буде йому!» Ця молитва — не благання, а наказ. Не треба благати гору вкинутися в море, а наказати — і збудеться.

Одного разу Мойсей молився такою молитвою, але спочатку в нього не було ясності. Коли він привів дітей Ізраїля переслідуваних фараоном, на берег Червоного моря, то він кликав до Господа про те, що йому робити. Але Господь сказав йому: «Що ти кличеш до Мене? Говори до синів Ізраїлевих, нехай рушають. А ти простягни руку свою на море, і розітни його». Тоді Мойсей сказав народу йти і простягнув свій жезл на море, і море розділилось. Це не благаюча молитва, а молитва виконання.

У вічності діти Ізраїля тоді вже прийшли в Ханаан. Хто б міг їм перешкодити? Навіть океан не зупинив би їх. Мойсею не треба було кричати до Господа. Йому треба було тільки наказати народу йти і простягнути свій жезл на море. Він просто виконував повеління найвищої влади.

ТІ, ЩО НАГАДУЮТЬ ПРО ГОСПОДА

У Старому Завіті є три важливих уривки Писання про виконуючу молитву. Перший — це Книга пророка Ісайї 45:11. «Так говорить Господь, Святий Ізраїлів, і Той, Хто його вформував: «Питайте Мене про майбутнє синів Моїх і про чин Моїх рук указуйте Мені» (букв.). Ми повинні вказувати не тільки різним речам, але навіть Господу. Господь чекає нашої взаємодії з Ним через наші вказівки.

С. Д. Гордон сказав одного разу, що Господь рухається подібно до потужного локомотива, а наші молитви — це рейки, по яких Він рухається. Якщо ми молимося шляхом виконання, то тим самим ми укладаємо рейки, по яких Господь рухається. Він уже все здійснив, але Йому потрібні виконавці для втілення в життя здійсненого Ним. Ми можемо навіть говорити ворогові: «Сатано, чи знаєш ти, що навіть Сам

Господь чекає нашого повеління? Тим більше ми можемо подіяти на тебе! Забирайся геть!». Потрібно бачити, що все негативне зв'язане, а все позитивне розв'язане. Потрібно лише дати повеління навіть Самому Господу.

Інший уривок — це Книга пророка Ісайї 62:6-7: «На мурах твоїх, Єрусалиме, Я поставив сторожу, — ніколи не буде мовчати вона цілий день та всю ніч. Ви, хто пригадає Господа, не замовкніть, — і перед Ним не вмовкайте, аж поки не зміцнить, і аж поки не вчинить Він Єрусалима за славу Свою на землі!». Ми повинні бути тими, що нагадують про Господа. Ми повинні навіть турбувати Господа. Ми повинні не знати спокою і не давати спокою Господу, поки Він не зробить Єрусалим, тобто Церкву, славою на землі. Господь шукає таку сторожу.

Потім у Книзі пророка Єзекіїля 36:37 говориться: «Так говорить Господь Бог: Ще на це прихилюся до Ізраїлевого дому, щоб зробити їм милість: помножу їх людьми, як отару!» (букв.). Господь примножить Свій народ людьми, як отару, але Він не зробить цього, поки ми не попросимо Його. Він уже це зробив, але нам треба його проголосити й виконати те, що Він звершив.

Мені дуже подобаються ці вірші. Ми почали роботу тут у Лос-Анджелесі саме з цих трьох уривків: Книга пророка Ісайї 45:11, 62:6-7 і Книга пророка Єзекіїля 36:37. Якраз на першому молитовному зібранні ми взяли саме ці вірші за основу своїх молитов. Ми всі повинні навчитися використовувати в нашому служінні такі вірші.

У кінці 1962 року ми молилися: «Господи, ми вимагаємо того, щоб усі шукаючі прийшли до нас». Ми вимагали справжнього приросту. Спочатку в нас було

тільки два білих брати, одна біла сестра і близько тридцяти китайців. Ми усвідомлювали: щоб утворити місцеву Церкву, в нас мають бути місцеві люди; тому-то ми молилися і вимагали. Слава Господу, під час першої зимової конференції в 1962 році кожного вечора число святих збільшувалося за рахунок білих. За короткий час китайці стали тільки однією четвертою частиною від усіх, хто відвідував зібрання. Кількість людей білої раси збільшилася з десяти відсотків до сімдесяти п'яти за три місяці.

Основою на всіх цих віршах, ми повинні вправляти духа в ім'я Господа й вимагати конкретних речей для Господнього відтворення. Ми повинні молитися, вимагаючи, а не благаючи. *Але ми маємо бути єдиними з Ним.* Якщо робота, яку ми робимо, не від Нього, не з Ним, не в Ньому і не для Нього, то нам не можна вимагати. Тоді єдине, що ми зможемо, — це благати. Проте коли робити щось від Нього і єдиним з Ним, то не треба буде благати. Потрібно буде тільки вимагати й проголошувати: «Господи, Ти все зробив; тепер ми виконуємо те, що Ти зробив. Ми зв'язуємо те, що Ти зв'язав і ми розв'язуємо те, що Ти розв'язав. Ми прощаємо те, що Ти простив і залишаємо те, що залишив Ти». Ось належний шлях нашої молитви в служінні Йому.

«ЗВЕРШИЛОСЬ»

Як ми вже згадували, Біблія — це не контракт, а заповіт. Контракт накладає на людину зобов'язання зробити те, що ще не звершено. Це добре, але, слава Господу, в нас є щось краще, ніж контракт. Ось чому Біблія називається Завітами: Старий Завіт і Новий Завіт. Завіт — це заповіт. Все, що міститься в заповіді, вже звершилось. Все заповідане не потребує звершення, воно вже звершене. «Звершилось». Біблія — це заповіт, що запевняє нас у тому, що все готове. Треба просто взяти!

ЗВЕРШЕНА РОБОТА

Замолоду мене вчили про слово, сказане Господом на хресті: «Звершилось» (Ін. 19:30). Проте лише недавно я зрозумів, що є ще один вірш, — в Об'явленні 21:6, де сказано: «Звершилось». Там це сказано не на хресті, а на престолі. Сказане на хресті стосується звершення викуплення, а сказане на престолі — звершення вічності Божого задуму. У нас немає контракту, що накладає на Бога зобов'язання робити щось для нас, але в нас є заповіт, що говорить нам «Звершилось». Це чудесно!

Якщо все «звершилось», то дозвольте мені поставити одне питання. Чи збудована Церква вже чи вона тільки буде побудована в майбутньому? Якщо вона *буде* побудована, це означає, що вона *ще* не побудована. Але алілуя! У нас є заповіт, що говорить нам: «Звершилось!». Ми тільки наслідуємо і приймаємо будівництво Церкви. «Звершилось!».

Ми знаємо, що Церква вже побудована, тому що ап. Іоанн бачив Новий Єрусалим більше 1900 років тому. «І я, Іван, бачив місто святе, Новий Єрусалим, що сховався із неба від Бога, що був приготований, як невіста, прикрашена для чоловіка свого» (Об. 21:2). Якби це не звершилось, то як би Іоанн побачив це? Він бачив це навіть до того, як ми народилися. Він бачив дорогоцінні камені, один на ймення Іоанн, а другий — Петро. Іоанн бачив це! «Я Іван, бачив... Єрусалим, новий!». Уже тоді він існував.

Робота виконана. Будівництво Церкви завершено. Завершену будівлю бачив Іоанн. Що ж тоді робимо тут ми? Ми тільки виконуємо, тільки підхоплюємо те, що було зроблено. Бог усе звершив, і ми просто наслідуюмо звершене Ним.

Не подумайте, що ми тут старанно працюємо, докладаємо всіх зусиль, щоб побудувати в США місцеві Церкви. Ми не трудимося, не стараємось і не боремось. Алілуя! Ми підхоплюємо Господню будівлю. Ми наслідуюмо і виконуємо. Треба проголосити небу й землі: «Господь побудував Свою Церкву!». Тут ми лише наслідуюмо те, що Він звершив. Це не робота; це проголошення і заява.

У нас в руках не контракт, що зобов'язує Бога будувати місцеві Церкви в США. Ні, в нас заповіт. Часто я кажу: «Господи, послухай мене, ось пункти Твого заповіту». Потім я звертався до небес і землі: «Послухайте мене, ось пункти заповіту».

Ми такі релігійні, і наші уявлення природні. Ми молимося: «Господи, будь милостивий. Подивись на США. Будь милостивий, Господи, і збудуй місцеві Церкви». Я багато разів так молився. Але кожного разу, коли я починав так молитися, всередині в мене виникав докір: «Що ти робиш? Хіба ти уклав кон-

тракт, що зобов'язує Мене зробити щось, чи ж у тебе заповіт?» Тоді замість молитов я починав проголошувати: «Алілуя! Алілуя! Звершилось».

Щоб служити Господеві, ми рано чи пізно маємо одержати саме таке бачення. Проповідувати євангеліє — не означає говорити людям про те, що в них буде. Радісні вісті не такі. Добра вість полягає в тому, що все необхідне для нашого викуплення звершено. Чи просите ви людей, проповідуючи їм євангеліє, благодати й поститися три дні й три ночі, і тоді вони, можливо, спасуться? Чи так ви благовістите? Я знав людей, які так і робили. Але це не проповідь доброї вісті. Євангеліє — це ось що: «Христос помер за вас, і все звершено. Прийдіть і прийміть це. Все готове: прийдіть і їжте, прийдіть і пийте». Ось що таке радісні вісті.

ОСТАННЯ КНИГА

Чи розумієте ви, що ви молитесь за виконання Господнього задуму? У Новому Завіті не двадцять шість книг, там є і двадцять сьома. Об'явлення, двадцять сьома книга, — остання книга заповіту. Але про що ж говориться в ньому? У ньому говориться: «Звершилось». Звершилось не тільки викуплення, але звершилось усе. Звершилося зв'язування і скинення диявола. І звершилося створення Нового Єрусалима. Все звершилося.

Якщо в нас буде час, треба молитовно прочитати всю книгу Об'явлення. У чотирьох Євангеліях ми бачимо Господа на хресті, але в цій останній книзі ми бачимо Його на престолі. На хресті Він звершив усе, пов'язане з викупленням, а не престолі — все, що пов'язане з виконанням Божого вічного задуму. Щоб виконати вічний задум Божий, треба позбутися усього негативного й будувати все позитивне. Тому-то в

цій книзі в останньому розділі божественного заповіту, говориться, що все негативне знищене. З гріхом і світом повністю покінчено, а Сатана вкинтий у вогненне озеро. «І бачив я Ангола, що сходив із неба, що мав ключа від безодні, і кайдани великі в руці своїй. І схопив він змія, вужа стародавнього, що диявол він і сатана, і зв'язав його на тисячу років, — та й кинув його до безодні, і замкнув його, і печатку над ним поклав, щоб народи не зводив уже, аж поки не скінчиться тисяча років. А по цьому він розв'язаний буде на короткий час... А диявол, що зводив їх, був укинений в озеро огняне та сірчане, де звірина й пророк неправдивий. І мучені будуть вони день і ніч на вічні віки» (Об. 20:1-3, 10).

Де сьогодні Сатана? Треба казати: «У вогненному озері!» Чи готові ми з повною впевненістю сказати це? Так, амінь! Алілуя! Я чув іноді, як деякі брати казали, що в них удома Сатана. Я з цим не згоден. Навіщо вони привели його назад? Навіщо вони звільнили його? Він вкинений у вогненне озеро! Треба сказати йому: «Сатано, ти вже дві тисячі літ у вогненному озері. Як ти можеш приходити сюди?»

Іноді керівні брати в різних Церквах говорили мені, що ворог особливо сильний в їхній Церкві. Я лише хитав головою і говорив їм, що вони не праві. Сатана не в їхній місцевій Церкві; він у вогненному озері. Він був укинений туди дві тисячі літ тому. Іоанн не передрікав цього, він бачив його там. Іоанн сказав: «Я бачив Сатану зв'язаного; я бачив Сатану скиненого; я бачив це!» Я не передрікаю це, я бачив це!». Якщо Іоанн бачив його там, то хто ж звільнив його? Ви?

Бажаючи знайти необхідні якості й спорядження для виконання Господньої справи, треба бути впевненим у цьому. Яка б сувора не була буря, якою б жалюгідною не була ситуація перед нами, треба говори-

ти: «Сатано, ти вкинений у вогненне озеро, і ти, як і досі, там!». Треба бачити, що зв'язав Господь. Тоді й ми зможемо це зв'язати. Ми зв'язуємо те, що вже зв'язав Господь.

НЕБЕСНЕ БАЧЕННЯ

У Старому Завіті Балак, цар Моаву, найняв язичницького пророка Валаама проклясти народ Ізраїля. Розглянувши становище Ізраїля в той час, ми бачимо, в якому жахливому стані він був. Тому Балак найняв Валаама проклясти цей жахливий народ. Та чи знаєте ви, що зробив Валаам? На подив Балака Валаам сказав: «Не видно стражданя між Яковом, і не запримітно нещастя в Ізраїлі» (Чис. 23:21).

Балак був приголомшений і сказав: «Валааме, що з тобою? Я просив тебе проклясти їх: вони такий мерзенний народ. Чому ти благословляєш їх? Спробуй ще раз проклясти їх». Але розкривши свої уста, Валаам сказав: «Які, Якове, гарні намети твої, місця перебування твого, Ізраїлю!» (Чис. 24:5).

Тоді Балак наказав Валаамові замовкнути, бо коли він намагався проклясти, то замість прокляття з його уст виходило благословення. Але Балак ще не повністю розчарувався. Він спробував примусити Валаама проклясти Ізраїля. Але від цього вийшли ще чудесніші благословення. Тоді Балак з відразою звелів Валааму забиратись геть. Він не хотів, щоб Валаам проклинав Ізраїля ще раз, тому що кожного разу виходило, що він благословляв їх. Але перед відходом Валаам сказав: «Сходить зоря он від Якова, і підіймається берло з Ізраїля, — ламає він скроні Моава та черепа всіх синів Сифа!» (Чис. 24:17).

Справа не тільки в тому, що прокляття перетворилось на благословення; справа ще і в тому, що язич-

ницький пророк Валаам отримав бачення. Якщо подивитися на Ізраїля із земної точки зору, то вони дійсно були в неприємному становищі. Але якщо подивитися з небесної точки зору, то нема нічого кращого, чистішого і благовиднішого від Ізраїля на землі.

Якщо подивитися на місцеві Церкви сьогодні, то можна подумати, що ситуація не така вже й хороша. Але послухайте апостола Іоанна: «І я оглянувся, щоб побачити голос, що говорив зо мною. І оглянувшись, я побачив сім свічників золотих» (Об. 1:12). У той момент Іоанн був у вигнанні. Він був ув'язнений на острові Патмос, і Церкви всередині і зовні були в надзвичайно жалюгідному стані. Історія говорить, що до кінця першого століття, коли Іоанн потрапив у вигнання, Церкви дійсно деградували. Я вважаю, що Іоанн у чомусь був схожим на нас. Певно, він говорив: «Господи, поглянь на ситуацію церков. Усі апостоли померли. Залишився тільки я, але я у вигнанні. І Церкви в жалюгідному стані!». Однак раптово він був у духові, і був день Господній! Гучний голос говорив йому, і коли він обернувся, щоб побачити, хто говорить, він побачив сім «золотих» світильників.

Іоанн, можливо, раніше думав, що з семи місцевих Церков тільки Церква у Філадельфії була хорошою, і навіть вона, напевне, здавалася йому тільки міддю, а не золотом. Напевно, він думав, що Церква у Фіатирі була гіршою від глиняного світильника. Але тут він оглянувся і побачив сім «золотих» світильників. Я впевнений, що це було справжнім утішенням і насагою для апостола Іоанна. Напевно, Господь сказав: «Іоанне, ти занепокоєний усім злом на землі? Тебе непокоїть Римська імперія? Тобі завдають неприємностей усі її кесарі й правителі?». Тоді Господь сказав йому прийти й дивитись. І Господь

показав йому, як усіх їх судили й покінчили з ними. «Іоанне, тебе непокоїть Сатана, лукавий, диявол, дракон, давній змії?». «Так, Господи, я вкрай занепокоєний ним». «Тоді, Іоанне, прийди й дивись, що трапилося з ним». Тоді Іоанн побачив, що Сатана зв'язаний, ув'язнений, запечатаний і, врешті-решт, вкинений у вогненне озеро.

Якщо ми колись отримаємо це бачення, то ми мимоволі будемо в якомусь знетямленні. Ми навіть забудемо, де знаходимось. Ми будемо знати тільки нове небо, нову землю й Новий Єрусалим. «Звершилось, звершилось!» Не думайте, що остання книга Біблії незначна. Якщо забрати Об'явлення, то Біблія втратить закінчення.

Сатана й смерть вкинені у вогненне озеро, і на небі й на новій землі знаходиться Новий Єрусалим.

У мене багато разів було почуття, що я вже у вічності. На небесах нема категорії часу. Для Господа завтра — те ж саме, що й учора. Тисяча літ для Нью-го, як один день. Не кажіть весь час, що ми у двадцятому столітті. Треба навчитися говорити, що ми у вічності. Принаймні, ми в передвкушанні вічності. Якщо ми не в повному вкушанні, то, принаймні, в передвкушанні. Треба навчитися говорити: «Алілуя! Ми тепер у передвкушанні вічності. Сатана у вогненному озері, а ми на новому небі й на новій землі. Ми в Новому Єрусалимі!»

Не думайте, що я розповідаю вам сон. Щоб мати необхідні якості й спорядження для виконання Божої роботи, в нас має бути це бачення.

ПРОКЛЯТТЯ, ОБЕРНЕНЕ В БЛАГОСЛОВЕННЯ

Я розповів вам історію з Біблії, тепер я розкажу вам щось з нашої історії. В кінці 1934 і на початку

1935 року дещо трапилося з братом Вочманом Ні. Його ім'я очорнили в одній з провідних багатотиражних газет Шанхаю.

У той час мене не було в Шанхаї, я був у Північному Китаї. Коли прийшла газета, я дуже занепокоївся за брата Ні. Але порозмірковувавши трохи разом з Господом, я згадав Повторення Закону 23:6: «Та не хотів Господь, Бог твій, слухати Валаама, і перемінив тобі Господь, Бог твій, те прокляття на благословення». Бог обернув прокляття Валаама в благословення. Це справило на мене таке глибоке враження, що всі злі чутки про брата Ні, хоча вони й були надруковані в газеті, обернуться в благословення. Це було прокляття, але Бог використовує прокляття і обертає його в благословення. Я негайно послав йому телеграму: «Повторення Закону 23:6».

Потім я повернувся в Шанхай, і ситуація виявилась навіть ще гіршою. Протягом значного періоду часу брат Ні не міг служити. Здавалося, роботі було завдано великого збитку. Але восени того року почалося відродження.

Не дивіться на зовнішню ситуацію. У вічності вже є щось. Усі сучасні ситуації — неправда. Неправдиві не тільки чутки, але навіть і сучасні ситуації.

Близько двох або трьох тижнів тому я послав копії двох поганих сповіщень про мене братам у Тайбей. Прочитавши їх, вони написали мені, що всі ці чутки — просто знаки Господнього благословення. Весь поговор — це знак того, що ворог тремтить. Єрихон здригається! Нам треба тільки закричати, і стіни впадуть.

НЕОБХІДНІСТЬ БАЧЕННЯ І ПОВОРОТУ

Необхідно служити Господу такою молитвою. Але для такої молитви потрібне небесне бачення. У не-

бесному баченні кожна місцева Церква дорогоцінна. Іоанн бачив сім золотих світильників. Кожна місцева Церква була золотою. І сьогодні вона така ж сама. Ви можете сперечатися зі мною, але почекайте до завтра. Якщо й тоді це не буде доведено, то почекайте ще деякий час. Урешті-решт, ви програєте, а я виграю. Усе, що ви тут бачите, — це не істина, а неправда.

Сьогодні на території диявола ми не бачимо нічого реального. Треба піднятися на високу гору й подивитися вниз. Тоді ми побачимо: все, що ми бачили, неправдиве. Реальна ситуація полягає в тому, що Сатана знаходиться у вогненному озері, а Новий Єрусалим на новому небі й на новій землі. Алілуя!

Можна сказати Сатані: «Почекай до завтра чи до післязавтра. Тоді ти побачиш, хто правий, і хто програє. Я знаю, що програєш ти, тому що в мене є *заповіт*».

Якщо ми бажаємо служити Господу, нам потрібно мати таке бачення. Це бачення — справжнє спорядження для нас, що допомагає протистояти в день злий. У цій останній книзі Біблії на першій сторінці показані місцеві Церкви. Це дійсно гідне подиву й чудесно. Навіть апостолу Іоанну потрібне було це бачення. У той же час у нього був поворот. Усім нам часто потрібен такий поворот. Нас надто довго годували чимось не тим. Ми постійно обдумуємо свою ситуацію, свою роботу, обставини й оточення. Але треба повернутись і почути гучний голос Господа. Іоанн сказав: «Оглянувшись, я побачив сім свічників золотих». І посеред місцевих Церков був Христос. Це було справжнім поворотом Іоанна. Сьогодні багатьом з нас потрібен такий поворот. Ми були надто зайняті іншим, навіть роботою для Господа. Але нема нічого по-справжньому хорошого, крім місцевої Церкви. Ніщо так не сяє в темряві ночі, як місцеві Церкви.

Щоб правильно побачити щось, потрібна належна перспектива. Якщо дивитися тільки в одному напрямку, то нічого не видно в іншому напрямку. Треба змінити кут зору; треба повернутися. Тільки повернувшись, ми побачимо щось ще. Не тримайтесь весь час однієї й тієї ж перспективи. Чим більше ми дивимось на ситуацію з давньої точки зору, тим густішою буде темрява й завіса. Нам усім треба оглянутися. «Оглянувшись, я побачив сім свічників золотих». Вони були такими золотими, і посеред них рухався Прославлений.

Коли ми повертаємось і отримуємо це бачення, то ніхто не може повернути нас назад. Ми підкорені. Іоанн бачив славне, небесне бачення, і Господь сказав: «Що бачиш, запиши в книгу і пошли Церквам, які є в Асії: до Ефесу, і до Смірни, і до Пергаму, і до Фіатири, і до Сарди, і до Філадельфії, і до Лаодикії» (Об. 1:11, НЗД). Сім місцевих Церков — це представники семи місцевих міст. Як це предивно!

Як ми відзначали в минулому, місцеві Церкви — це сходина на шляху до Нового Єрусалима. На першій сторінці останньої книги Біблії ми бачимо сім місцевих Церков; потім на останніх двох сторінках ми бачимо Новий Єрусалим на новому небі й на новій землі.

БАЧЕННЯ МІСЦЕВИХ ЦЕРКОВ І НОВОГО ЄРУСАЛИМА

Я впевнений: сьогодні настав час для того, щоб Господь розкрив Своему народові останню книгу Біблії. Було розкрите Євангеліє від Іоанна, розкрите Послання до римлян і розкрите Послання до галатів. Навіть Послання до ефесян було розкрите. Однак лише недавно була також розкрита остання книга, Об'явлення. Люди багато говорять про пророцтва в цій

книзі, про сім печаток, сім труб і т.д. Але слава Господу, сьогодні ця книга більше розкрилася для нас. Це не просто книга пророцтв; це книга про місцеві Церкви, книга, де є Новий Єрусалим, як кінцева завершеність Церкви. У цій книзі ми знаходимося не тільки в місцевих Церквах, але й у Новому Єрусалимі. Тому ніхто не може перешкодити нам або розчарувати нас! Якщо ми дійсно отримали бачення місцевих Церков і Нового Єрусалима, то весь всесвіт не може налякати нас. Ми наснажимося і скажемо всьому світові: «Небо і земля, ось побачите, хто переможе. Ворог ніколи не поб'є нас. Ми його поб'ємо!»

Ви спитаєте, чому я такий сміливий. Тому що в мене в руках є заповіт! Чи читали ви коли-небудь останню книгу цього заповіту? Це чудесна книга, що дає нам бачення місцевих Церков і Нового Єрусалима. Що б не робив ворог, він не позбавить нас цього бачення. Він ніяк не може перешкодити нам. Усі його прокляття обернуться в благословення. Господь використає весь поговор і чутки, щоб благословити Свої Церкви.

Нам потрібне бачення. Диявол знаходиться у вогненному озері! Новий Єрусалим уже встановлений з новим небом і новою землею! Що заважає нам і стане непокоїти нас? Слава Господу! З усім негативним покінчено, і почалось усе позитивне!